

LBRIS

We know
books

Pagini cu magie, vară, bucurie

Citesc, înțeleg, îmi imaginez!

Nume și prenume

Vârstă

---

lecturi pentru
vacanță

CLASA

3

- Lectura susținută în familie** 4
- Peter Pan își găsește umbra**, J.M. Barrie 5
- Pinocchio și Alidoro**, Carlo Collodi 10
- Lupul cel alb și ciuboșelele roșii**, Charles Perrault 16
- Bomboanele magice**, L. Frank Baum 23
- Aladin și lampa fermecată** 21
- Găinușa altruistă**, Jean Macé 30
- Vrabia de plumb și tigrul aurit**, Marie Colmont 34
- Cadoul lui Robert**, Marie Grandmaison 39
- Albina leneșă**, Horacio Quiroga 44
- Povestea domnului Jeremy Pescarul**, Beatrix Potter 51
- Orașul împietrit**, Nicolae Batzaria 55
- Noutăți din Lumea Poveștilor** 61
- Quiz: ce fel de cititor ești?** 62
- Obiceiuri de cititor** 63
- Piramida lecturilor** 64

Fragment din *Peter Pan* de J.M. Barrie

În Anglia trăia o familie care se numea Darling și avea trei copii: Wendy, John și Michael. Părinții îi lăsau în grija Nanei, o cățea pe care o găsiseră în parc. Într-o noapte, fetița cea mică, Wendy, a auzit un zgomot și s-a trezit speriată. Lângă patul ei era un băiețel îmbrăcat în frunze, care i-a spus că se numește Peter Pan, că e copilul care nu mai vrea să crească și că locuiește în Țara Niciunde, unde e tărâmul copiilor și al zânelor. Acesta și-a pierdut umbra, iar acum încearcă să și-o găsească.

După ce domnul și doamna Darling plecaseră de-acasă, lumânările de pe noptierele celor trei copii mai arseră câteva clipe. Erau niște lumânări foarte drăguțe, numai de ar fi rămas treze să îl vadă pe Peter Pan venind! Dar lumânarea lui Wendy pâlpâi și căscă, molipsindu-le și pe celealte două, și până să-și închidă gura, se stinseră.

În cameră pătrunsese acum o lumină nouă, de mii de ori mai puternică decât toate lumânările la un loc, și nici n-am pomenit bine de ea, că și începu să cotrobăie prin toate sertarele după umbra lui Peter, răscolind apoi întreg dulapul și întorcând pe dos toate buzunarele. De fapt, nici nu era o lumină; răspândea lumină împrejur pentru că se mișca iute ca fulgerul prin cameră, dar dacă o clipă stătea locului, oricine ar fi văzut că e de fapt o zână, cât pumnul de mică, dar care nu înceta să crească. Era o fetiță pe nume Clopoțica, frumos îmbrăcată într-o frunză brodată, croită ca un pătrat mic, care îi pune foarte bine silueta în valoare.

Nu intră bine zâna, și fereastra se deschise prin suflarea stelelor, iar Peter ateriză și el în cameră. Parte din drum mersese cu Clopoțica, iar mâna îi era încă mânjită cu pulberea zânelor.

– Clopoțico, o chemă el în șoaptă, după ce văzu cu ochii lui că toți copiii dorm. Clopo, unde ești?

Chiar atunci era într-o ulcică, ceea ce îi plăcea la nebunie, căci nu mai stătuse niciodată într-o ulcică.

– Leși odată din ulcică și spune-mi dacă știi cumva unde mi-au pus umbra?

Un clinchet dulce, ca al clopoțelilor de aur, veni drept răspuns. Așa este limba zânelor. Voi, copiii obișnuiți, nu o puteți auzi niciodată, dar dacă ați auzi-o, ați ști că ați mai auzit-o cândva.

Clopoțica îi spuse că umbra se află într-o curte mare. Voia de fapt să spună în dulap, iar Peter se repezi la sertare și zvârli pe jos tot ce se afla în ele, cu amândouă mâinile. Într-o clipă își regăsi umbra, iar de atâta bucurie, uită că a închis-o pe Clopoțica într-un sertar.

Dacă vreodată se gândea la ceva, lucru de care de altfel mă îndoiesc, se gândea la faptul că, dacă el s-ar afla față în față cu umbra lui, s-ar îmbina de minune, ca două picături de apă. Când văzu că lucrurile nu stau așa, se îngrozi. Încercă să o lipească cu săpun de la baie, dar nici asta nu merse. Începură să-l treacă fiorii, așa că se așeză pe jos și începu să plângă.

Suspinele lui o treziră pe Wendy, care se ridică în capul oaselor. Nu intră în panică văzând un necunoscut care plângea în camera lor. I se trezi doar o plăcută curiozitate.

– De ce plângi, băiete? întrebă ea politicos.

Și Peter știa să fie excesiv de politicos, căci dobândise maniere elegante la ceremoniile zânelor, așa că se ridică în picioare și făcu o grațioasă plecăciune. Asta îi plăcu mult lui Wendy, care îi făcu la rândul ei o plecăciune din vârful patului.

– Cum te cheamă? întrebă el.

– Wendy Moira Angela Darling, răspunse ea încântată. Dar pe tine?

– Peter Pan.

Știa deja că nu poate fi decât Peter, dar numele i se părea cam scurt.

– Peter Pan și atât?

– Atât, îi răspunse un pic tăios.

Pentru prima oară i se păru și lui un nume cam scurt.

– Îmi pare tare rău, spuse Wendy Moira Angela.

– Nu are nicio importanță, spuse Peter, înghițind în sec.

Îl întrebă unde locuiește.

– A doua la dreapta și drept înaintea până în zori, răspuse Peter.

– Ce adresă ciudată!

Peter se cam dezumflă. Pentru prima oară avu și el sentimentul că e o adresă cam ciudată.

– Nu, de ce ar fi? spuse el.

– Adică asta scriu toți când îți trimit scrisori? întrebă cuminte Wendy, amintindu-și datoria ei de gazdă.

Ar fi vrut ca ea să nu pomenească nimic despre scrisori.

– Eu nu primesc scrisori, îi spuse disprețuitor.

– Nici mama ta nu primește?

– Nu am nicio mamă, îi spuse.

Nu numai că nu avea nicio mamă, dar nu-și dorea câtuși de puțin așa ceva. Le considera niște persoane îngrozitor de exagerate. În schimb, Wendy simți că avea de a face cu o adevărată tragedie.

– Vai, Peter, atunci nu-i de mirare că plângi, spuse ea dându-se jos din pat și fugind la el.

– Dar nu din cauza mamelor plângeam, spuse el oarecum indignat. Plângeam pentru că nu reușesc să-mi pun umbra la loc. Și, de altfel, nici măcar nu plângeam.

– S-a dezlipit?

– Da.

Văzând apoi umbra pe podea, care parcă fusese târâtă prin noroi, lui Wendy îi păru cumplit de rău de rău pentru Peter.

– Ce îngrozitor! spuse ea, dar nu putu să nu zâmbească când observă că pusese săpun pe ea ca să se lipească mai ușor.

Ce să-i faci, ca băieții! Din fericire, găsi imediat soluția.

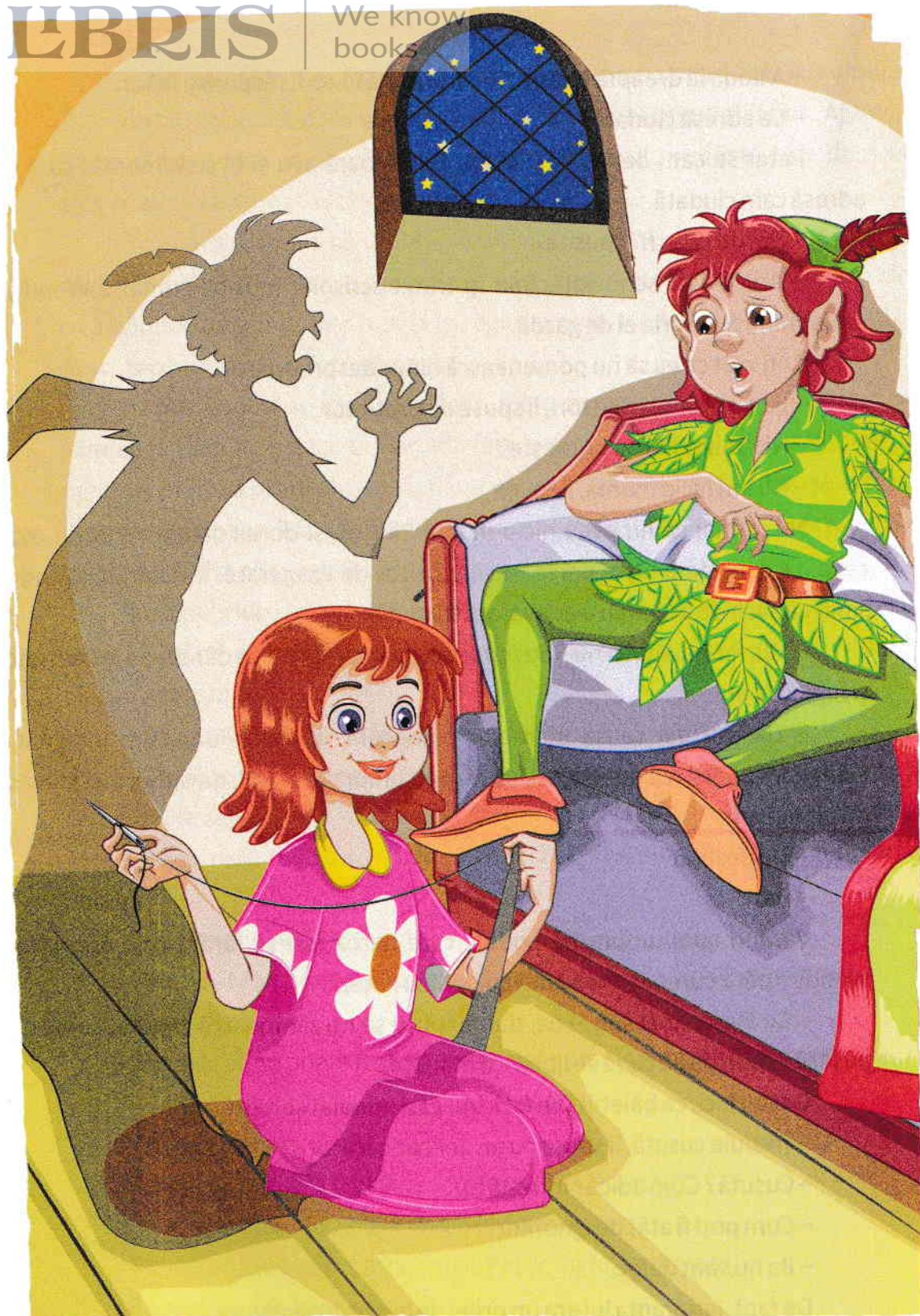
– Trebuie cusută, îi spuse cu un aer cunoscător.

– Cusută? Cum adică? întrebă el.

– Cum poți fi atât de ignorant?

– Ba nu sunt deloc.

De fapt, ignoranța lui era un prilej de bucurie pentru ea.

– Ți-o cos eu, omulețule, îi spuse, deși era cam de înălțimea ei; **gospodina** din ea își spunea cuvântul, așa că îi cusu lui Peter umbra de picior.

– N-aș băga mâna în foc că n-o să doară, îl preveni ea.

– Lasă, că eu nu plâng, spuse Peter, care era deja convins că nu **plânse** niciodată în viață.

Așa că strânse din dinți și nu plânse deloc; și în curând umbra **începu să** stea la locul ei, deși era puțin șifonată.

– Poate ar fi trebuit mai întâi să o calc, spuse Wendy, căzând pe **gânduri**.

Dar Peter, ca băieții, nu dădea doi bani pe cum arăta, și **țopăia de zor**, cuprins de o bucurie nebună. Uitase deja că numai datorită lui Wendy era acum în al nouălea cer. Ba, chiar credea că își prinsese singur umbra la loc.

Citește!

Citește lectura cu voce tare și cu intonație potrivită.

Descoperă cuvinte noi!

ulcică – oală de lut.

Înțeleg!

1. Răspunde oral la întrebări.

- De ce cotrobăia Clopoțica prin camera copiilor?
- Din ce motiv a început să plângă Peter Pan?
- De ce crezi că i s-a părut lui Wendy ciudată adresa lui Peter Pan?
- Cum a reușit Wendy să îl ajute pe Peter Pan?

2. Completează.

– Cum te .....? întrebă el.

– Wendy Moira Angela Darling, răspunse ea încântată. Dar pe tine?

– ..... Pan.

Știa deja că nu poate fi decât Peter, dar ..... i se părea cam scurt.

3. Găsește în text:

- fragmentul care arată cum era înfățișarea zânei Clopoțica. Subliniază-l;
- informațiile despre adresa la care locuiește Peter Pan și încercuiește-le.

Îmi imaginez!

Imaginează-ți că Wendy îi povestește mamei sale experiența trăită. **Intră în** rolul personajului și povestește-i mamei tale sau tatălui tău faptele **pe care** le-ai descoperit în lectura citită.